

DE LICHTBOEI *)

ER ZIJN BOEKEN, DIE een recensent, na ze in het eene of andere blad besproken te hebben, ijlings doorgeeft... hij blijkt er zelf haast mee te hebben... zóó uitgelezen, zóó weggegeven onder de leus: „Daar kan een ander nog wat aan hebben!”

Er zijn boeken, die hij in zijn kast zet en waarvan zijn kinderen zeggen: „U vindt het zeker wel goed, dat ik deze meeneem — u hebt het nu toch gelezen.” Hij laat ze gaan en denkt: Jongeren hebben het leven nog vóór zich en wij kijken om.

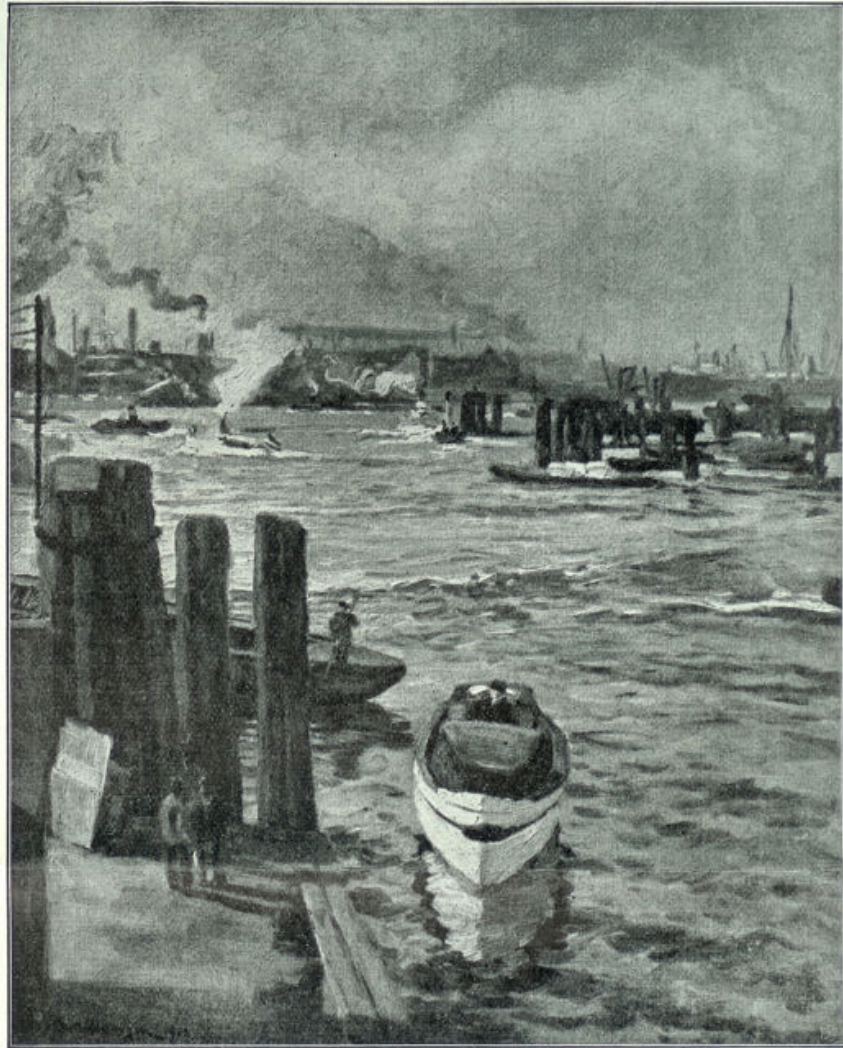
Maar er zijn ook boeken, die de recensent in zijn kast zet, en waarvan hij met een zeker resoluut gebaar zegt, als de een of ander de hand er naar uit steekt: „Nee! nee! die zijn van mij.”

Onder de boeken, die ik zou willen rekenen tot de boeken „die zijn van mij,” is de Lichtboei van den heer Van Hulzen. Waarom? Is de Lichtboei zoo boeiend, zoo pakkend? Nee! maar de Lichtboei is een boek, dat je ontzettend veel te vertellen heeft en te geven heeft. Met zooveel liefde schrijft de auteur over zijn onderwerp, en hij doet het in zoo vrome sfeer, dat het je gevangen houdt en gespannen doet luisteren. Nooit bekommerde ik mij veel om Vondels mysteriespel van den val der Engelen, maar als ik lees, wat Van Hulzen er over schrijft, dan deelt hij zijn ontroering en bewogenheid aan zijn lezers mee. De Kerstpoëzie in onze literatuur! Hoe aandoenlijk eenvoudig heeft deze schrijver de Kerstgeschiedenis verteld; hoe wijdt hij ons in het vele in, dat met zooveel liefde en vereering in den loop der geschiedenis is gedicht over deze gebeurtenis. Veel wisten we er niet van... het Kerstwonder wordt door die poëzie telkens van een nieuwen kant belicht, we gevoelen, hoe het 't centrum is, vanwaar het Evangelie uitgaat naar alle volken, om versplinterde Christenen te vereenigen... Bethlehem, zooals de schrijver het uitdrukt, de verlossing voor misdeelden en mislukten en voor brave kerk-gangers... We leeren Bilderdijk beter kennen, Perk, Vondel, Gezelle.

Nee, ik geef het boek niet door, het is *van mij*.

A. v. H.—S.

*) Uitgave: La Rivière & Voorhoeve, Zwolle.

Naar een schilderij van Friedrich Kallmorgen

HET KONINKLIJK MILITAIR INVALIDENHUIS TE LEIDEN

Nog een herinnering aan Napoleon; een toevluchtsoord voor landsverdedigers; zal het blijven?

WIJ WAREN IN LEIDEN EN WE ZAGEN het Koninklijk Militair Invalidenhuis. Van buiten en van binnen. Waarom we er heengegaan waren? Omdat we in de bladen gelezen hadden, dat de opheffing van dit toevluchtsoord voor invalide Landsverdedigers zou worden gesloten.

Daar wilden we meer van weten. Even een briefje aan den Commandant Lt.-Kolonel Van Waveren. We ontvingen een vriendelijk antwoord. En als bij een militairen marsch een stafkaart, zoo werd ons heel precies aangewezen, hoe we te gaan hadden, als we aan het station Leiden gearriveerd waren. Dat teekende den Commandant in nauwgezetheid en hulpvaardigheid.

En van hem hoorden wij heel veel over deze oude instelling, die nu haar tweede behuizing te Leiden heeft.

In 1813 hadden we onze nationale zelfstandigheid herkreten. Napoleon was naar Elba verhuisd en we konden beginnen aan den opbouw van den vernieuwden